

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně **Mgr. V. M.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2006, č. j. 2 Cad 91/2005 – 25,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2006, č. j. 2 Cad 91/2005 – 25 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalovaná v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 18. 8. 2005 č.j. X, a věc jí vrácena k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze ve svém rozsudku vycházel z následujícího skutkového stavu: Citovaným správním rozhodnutím byl žalobkyni přiznán ode dne 1. 7. 2004 podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a podle ust. § 29 písm. a) zák. č. 155/1995 Sb. starobní důchod ve výši 2409 Kč měsíčně. Žalobkyně získala celkem 14 764 dnů pojištění, z toho v systému důchodového pojištění SR 10 930 dnů a v systému důchodového pojištění ČR 3834 dnů. Procentní výměra starobního důchodu byla vyměřena z výpočtového základu ve výši 12 638 Kč, který byl stanoven z osobního vyměřovacího základu ve výši 35 479 Kč z rozhodného období let 1986 – 2003. Ke dni vzniku nároku na starobní důchod získala žalobkyně 39 roků pojištění. Procentní výměra za dobu pojištění do vzniku nároku na důchod činila 58,5 % výpočtového základu, tj. 7394 Kč. Za dobu pojištění po vzniku nároku v délce 308 dnů byla pak tato procentní výměra navýšena o 4,5 %, tj. o částku 569 Kč na celkových 7963 Kč. Výše důchodu byla posléze upravena podle poměru dob získaných v systému důchodového pojištění ČR k celkové době pojištění. Základní výměra tak činila 341 Kč a procentní výměra 2068 Kč. Ke dni 31. 12. 1992 byla žalobkyně zaměstnána

u zaměstnavatele se sídlem na území Slovenské republiky a to až do 31. 12. 1993. Od 1. 1. 1994 do 30. 6. 2004 byla pak zaměstnána u zaměstnavatele se sídlem na území České republiky. Rozhodnutím Sociální pojišťovny Slovenské republiky ze dne 5. 1. 2005 byl žalobkyni přiznán ode dne 1. 7. 2004 starobní důchod ve výši 7635 Sk měsíčně.

Na základě uvedeného skutkového stavu dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žalovaná nepochybilá, pokud vypočetla starobní důchod žalobkyně s použitím ust. čl. 11 a čl. 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, její pochybení však lze spatřovat v tom, že při výpočtu důchodu žalobkyně nevezala v úvahu rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 1998 č. j. 30 Cdo 120/98 a náleží Ústavního soudu II. ÚS 405/02. Podle těchto rozhodnutí nemůže být ke škodě českému občanovi ve výši jeho důchodových nároků skutečnost, že ČR uzavřela se SR (tj. s jiným státem) smlouvu o provádění sociálního zabezpečení, tedy že výše starobního důchodu přiznaná v obou systémech důchodového pojištění s použitím čl. 11 je v úhrnu nižší než by byla v případě, pokud by starobní důchod byl vypočten pouze podle českých předpisů. V případě žalobkyně by důchod takto vypočtený činil 9273 Kč ke dni 1. 7. 2004, po kursovém přepočtu slovenského důchodu by pak úhrn důchodů podle Smlouvy činil pouze 8288 Kč. Soud proto zavázal žalovanou, aby přiznanou částku dílčího starobního důchodu navýšila o rozdíl mezi uvedenými částkami a dorovnala tak jeho výši do výše důchodu, který by náležel, pokud by veškerá doba pojištění byla zhodnocena pouze v českém systému důchodového pojištění.

Kasační stížnost podala žalovaná (dále též stěžovatelka) z důvodu podřaditelného ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky. Stěžovatelka namítala, že způsob výpočtu výše starobního důchodu žalobkyně s použitím čl. 11 a 20 Smlouvy mezi ČR a SR je v současné době jediný možný. Článek 10 Ústavy ČR ve znění ústavního zákona č. 395/2001 Sb. totiž stanoví aplikační přednost mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal souhlas Parlament a již je Česká republika vázána, před zákonem. Novela nabytá účinnosti dne 1. 6. 2002 a vyloučila nadále aplikaci zásady, že ratifikací mezinárodních smluv nemohou být dotčena výhodnější práva poskytovaná vnitrostátním zákonodárstvím. Do té doby nebyla Smlouva považována za mezinárodní smlouvu o základních lidských právech a svobodách a neměla tedy dle tehdejšího znění čl. 10 Ústavy přednost před zákonem (viz. rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cao 12/1996 a rozsudek Nejvyššího soudu ČR č. j. 30 Cdo 120/1998). Možnost komparace pak definitivně zanikla ode dne 1. 5. 2004 vstupem ČR do Evropské unie. Příslušný čl. 20 Smlouvy (odstraňující nejistoty, který z nově vzniklých států bude příslušný k hodnocení dob pojištění získaných v bývalém Československu) byl zapracován do přílohy III. Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a figuruje tak jako součást Smlouvy o přístupu k Evropskému společenství, která podléhá souhlasu všech členských i přistupujících států. Stěžovatelka má za to, že aplikací Nařízení a Smlouvy není porušena ústavní zásada rovnosti vyjádřená v čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod v návaznosti na čl. 30 odst. 1 Listiny, naopak diskriminační by byl postup, jímž by byl čl. 20 Smlouvy eliminován a žalobkyni v důsledku toho přiznáno více práv než jiným občanům ČR. Na podporu své argumentace poukázala stěžovatelka na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005 č. j. 6 Ads 62/2003 – 31 a ze dne 26. 10. 2005 č. j. 3 Ads 2/2003 – 112. Závěrem navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu daném ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Vycházel přitom ze skutkového stavu popsaného v napadeném rozsudku, který však považuje za nutné doplnit o následující skutečnosti: Žalobkyně se narodila dne 28. 8. 1946 a vychovala dvě děti. V letech 1961–1965 studovala Střední zemědělskou technickou školu v Pelhřimově,

od 1. 9. 1965 do 8. 3. 1966 pracovala v JZD. Od 9. 3. 1966 do 8. 4. 1980 má pak podle údajů Sociální pojišťovny Bratislava vykázanu bez bližšího určení dobu zaměstnání, k jejímuž zhodnocení je příslušný nositel pojištění Slovenské republiky. V době od 9. 4. 1980 do 7. 4. 1981 pečovala žalobkyně o dítě. Od 1. 3. 1982 do 14. 12. 1989 byla žalobkyně zaměstnána u Krajské finanční správy v Bratislavě a od 15. 12. 1989 do 31. 12. 1993 u Ministerstva financí Slovenské republiky. Od 1. 1. 1994 do 30. 6. 2004 žalobkyně pracovala u zaměstnavatelů se sídlem na území České republiky. Žádost o starobní důchod podala žalobkyně dne 1. 7. 2004 a požadovala jeho přiznání od stejného data. Jak je zřejmé z předchozího přehledu dob pojištění, zůstává spornou otázka, kde byla žalobkyně skutečně zaměstnána v období od 9. 3. 1966 do 8. 4. 1980. Žalobkyně sama uvádí zaměstnání na území České republiky, podle údajů v dávkovém spisu se však jednalo o zaměstnání na území Slovenské republiky.

I přes uvedenou nejasnost ze skutkových zjištění vyplývá, že žalobkyně splnila podmínky nároku na starobní důchod podle ust. § 29 písm. a) zák. č. 155/1995 Sb. s použitím čl. 11 odst. 3 a čl. 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení publikované pod č. 228/1993 Sb. dne 28. 8. 2003. Po vzniku nároku na starobní důchod však byla dále nepřetržitě zaměstnána až do 1. 7. 2004, takže na výpočet výše jejího starobního důchodu dopadá jednak ustanovení § 34 odst. 1 cit. zákona, jednak ustanovení čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, neboť dne 1. 5. 2004 Česká republika i Slovenská republika přistoupily k Evropské unii. O tato ustanovení také stěžovatelka opřela svoje rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené bylo při přezkumu rozhodnutí stěžovatelky úkolem Městského soudu v Praze posoudit, zda byla výše dávky vypočtena v souladu s výše cit. právními předpisy a vypořádat se v návaznosti na to se žalobními body uplatněnými v žalobě. Této povinnosti Městský soud v Praze v napadeném rozsudku nedostal. Jeho pochybení lze shrnout do následujících bodů:

1) Jak bylo již uvedeno výše, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že zákonnost správního rozhodnutí stěžovatelky je nutno posoudit z hlediska právních názorů vyslovených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 1998 č. j. 30 Cdo 120/1998 a v nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2003 č. j. II. ÚS 405/02. Nejvyšší správní soud proto považuje za potřebné provést stručný rozbor těchto rozhodnutí.

Cit rozsudek Nejvyššího soudu byl vyneseno v řízení o dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 9. 1997 č. j. 3 Cao 12/96 – 20. Vrchní soud zde řešil případ žalobce, který od roku 1955 do 31. 10. 1992 pracoval u zaměstnavatelů se sídlem na území České republiky a v době od 1. 11. 1992 do 31. 7. 1994 u zaměstnavatele se sídlem na území Slovenské republiky. Podle čl. 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení byla tedy veškerá jeho doba pojištění hodnocena v systému důchodového pojištění Slovenské republiky, ač při použití českých vnitrostátních předpisů by doba do 31. 10. 1992 byla hodnocena v systému českého důchodového pojištění a žalobci by tak vznikl nárok na český důchod. Soud dospěl s ohledem na tehdejší znění čl. 10 Ústavy k závěru, že Smlouva nemá přednost před zákonem a její aplikace tudíž nemůže být na újmu občanovi v jeho důchodových nárocích, které mu vznikají nezávisle na existenci Smlouvy podle vnitrostátních předpisů. K této myšlence se přihlásil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 11. 2003 č. j. 2 Ads 15/2003 – 39, který byl uveřejněn ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 6/2004 pod č. 230. Tento rozsudek prošel i testem ústavnosti a ústavní stížnost proti němu byla jako zjevně neopodstatněná odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2004 č. j. II.ÚS 21/04. V právní větě pak Nejvyšší správní soud shrnul dosavadní právní názory na danou problematiku následovně: „*Smlouva mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení uveřejněná*

pod č. 228/1993 Sb. není smlouvou podle čl. 10 Ústavy České republiky, ve znění účinném před 1. 6. 2002 a nebyla tedy do uvedeného data bezprostředně závazná s předností před zákonem. Při stanovení výše dávek důchodového pojištění, na něž vznikl nárok před 1. 6. 2002, je proto nutno zkoumat, zda je pro pojištěnce výhodnější výpočet podle uvedené smlouvy či podle vnitrostátních (českých) předpisů. Uvedené pravidlo však platí pouze za podmínky, že nárok na dávku by pojištěnci vznikl jen s přihlédnutím k dobám pojištění získaným na území ČR (§ 13 zák. č. 155/1995 Sb. ve spojení s § 8 odst. 2 zák. č. 100/1988 Sb., s § 2 odst. 1 zák. č. 56/1954 Sb. a s čl. 1 odst. 2 ústavního zákona ČNR č. 4/1993 Sb.)“.

V čem spatřuje Městský soud v Praze skutkovou i právní podobnost projednávané věci s výše uváděnou judikaturou nelze z napadeného rozsudku zjistit. Odůvodnění rozsudku žádnou úvahu na toto téma neobsahuje, Nejvyšší správní soud pak sám na základě údajů obsažených ve správním i soudním spisu zjevnou podobnost nenalezl. Skutkově je v dané věci sporné a Městským soudem v Praze nedošetřené, zda žalobkyně pracovala v letech 1966 – 1980 na území České republiky a zda tedy má odpracovánu na území ČR dobu nutnou ke splnění podmínky potřebné doby pojištění bez aplikace Smlouvy, jako tomu bylo v předchozím případě, navíc podmínky nároku na důchod splnila nejen po 1. 6. 2002, kdy novela čl. 10 Ústavy ústavním zákonem č. 395/2001 Sb. stanovila výslovně aplikační přednost mezinárodní smlouvy před zákonem, ale nárok na výplatu důchodu jí vznikl dokonce až po 1. 5. 2004, odkdy výpočet výše dávky podléhá předpisům komunitárního práva, konkrétně ustanovení čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71. O správném výběru právní normy ze strany správního orgánu při rozhodování ve věci přitom Městský soud v Praze neměl pochyby a nemá je ani Nejvyšší správní soud.

Nález Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2003 č.j. II.ÚS 405/02 řešil případ stěžovatele, jemuž byl českým nositelem pojištění přiznán dílčí předčasný starobní důchod podle ust. § 31 zák. č. 155/1995 Sb. za situace, kdy mu nárok na dávku důchodového pojištění od slovenského nositele pojištění ještě nevznikl. Ústavní soud zde vyslovil tezi, že na dobu zaměstnání u zaměstnavatele se sídlem na Slovensku získanou stěžovatelem do rozpadu společného státu nelze nahlížet jako na dobu zaměstnání v cizině a že pokud stěžovatel splnil podmínku minimálního počtu let pojištění pro vznik nároku na dávku podle zák. č. 155/1995 Sb. ještě za existence společného státu, nelze mu zpětně její splnění upírat. Interpretace tohoto nálezu je nepochybně obtížná, neboť nárok na dávku stěžovateli český nositel pojištění zjevně neupíral, pro stanovení výše dávky byl však následně uvedený nález vyložen tak, že stěžovateli byla započtena veškerá doba pojištění získaná do 31. 12. 1992 a poté, co splnil podmínky nároku na starobní důchod ve slovenském systému důchodového pojištění, byla výše českého důchodu opět upravena dílčením (rozhodnutí ČSSZ ze dne 3. 10. 2003).

Ani v tomto případě není z napadeného rozsudku zřejmé, v čem Městský soud v Praze spatřuje skutkovou či právní podobnost tohoto velmi specifického případu s projednávanou věcí, neboť znovu jakákoliv úvaha na dané téma chybí a souvislosti nejsou zřejmé ze správního ani soudního spisu. Opětovně lze tedy pouze konstatovat, že nález se vyjadřoval k posouzení a výpočtu výše dávky před přijetím ústavního zákona č. 395/2001 Sb. i před vstupem České republiky do Evropské unie, navíc za situace, kdy stěžovateli v té době evidentně vznikl nárok na dávku pouze v českém systému důchodového pojištění a neměl tedy pro své důchodové nároky zhodnocenu veškerou získanou dobu pojištění. Měl-li tudíž Městský soud v Praze za to, že tento nález je možno či dokonce nutno při rozhodování o nároku žalobkyně na starobní důchod použít, měl provést jeho interpretaci a následně vyložit, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jsou jeho teze platné i po změně právní úpravy a co konkrétně z něj pro řešení projednávané věci vyplývá.

2) S předchozím pochybením úzce souvisí i následující. Ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. ukládá soudu v případě důvodnosti žaloby, aby zrušil správní rozhodnutí pro nezákonnost nebo vady řízení. Byť dosavadní judikatura upustila od požadavku zahrnout důvod ke zrušení správního rozhodnutí do výrokové části rozsudku, zůstává tato povinnost nepochybně zachována pro jeho odůvodnění. V případě napadeného rozsudku však tento důvod z výroku ani z odůvodnění zjistit nelze. Městský soud v Praze na straně jedné uvedl, že správní rozhodnutí je v souladu s příslušnými ustanoveními Smlouvy i Nařízení, na straně druhé však vzápětí dodal, že nebyla respektována výše rozebíraná rozhodnutí Nejvyššího i Ústavního soudu. Takovéto posouzení považuje Nejvyšší správní soud za vnitřně hluboce rozporné. Na tomto místě je nutno připomenout, že český právní řád je součástí kontinentálního systému práva, který je založen ve svém principu na psaném právu. Primárním pramenem práva jsou proto normativní právní akty, konkrétně tedy Ústava, Listina základních práv a svobod a další ústavní zákony, dále nařízení a směrnice Evropské unie či mezinárodní smlouvy k nimž Česká republika přistoupila, zákony a jiné právní předpisy nižší právní síly. Nejvýše za sekundární pramen práva lze naopak považovat soudní precedenty včetně nálezů Ústavního soudu. Nejvyšší správní soud tímto nikterak nepopírá význam rozhodnutí nejvyšších soudních instancí při sjednocování judikatury (ostatně sám je jednou z nich) či nezastupitelnou roli Ústavního soudu při ochraně ústavnosti, zdůrazňuje však, že tato soudní rozhodnutí slouží převážně pouze jako vodítko při výkladu právních norem a jen v krajním případě též k dotváření práva tam, kde právní úprava není ucelená. Soudní precedenty však nemohou konstituovat právní normy originárně a již vůbec ne jimi nahrazovat existující psané právo. Dospěl-li tedy Městský soud v Praze k závěru, že rozhodnutí stěžovatelky je v rozporu s citovanými rozhodnutími Nejvyššího a Ústavního soudu, měl také definovat, která ustanovení a jakých právních předpisů byla stěžovatelkou v důsledku nerespektování soudní judikatury chybně vyložena či aplikována a správný výklad následně provést. Nic takového však Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozsudku neučinil.

3) Městský soud v Praze se z větší části nevypořádal ani s námitkami uplatněnými žalobkyní v její žalobě. Již výše bylo deklarováno, že na výpočet výše starobního důchodu žalobkyně dopadá primárně ust. čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a ani Městský soud v Praze neměl pochyb o tom, že stěžovatelka vypočetla výši dávky v souladu s tímto ustanovením. Žalobkyně se však domáhala přiznání dávky ve vyšší výměře než jak stanoví Nařízení, mimo jiné i s poukazem na své české státní občanství a s odkazem na nálezy Ústavního soudu č.j. II.ÚS 405/02 a III. ÚS 252/04, z nichž dovozovala, že dosavadní způsob aplikace Smlouvy mezi ČR a SR je diskriminační a v rozporu s čl. 1 Listiny základních práv a svobod. K této otázce se Městský soud v Praze nevyjádřil vůbec. Nejvyšší správní soud zde tedy může nanejvýš upozornit na čl. 3 odst. 1 Nařízení, který zakotvuje princip rovnosti zacházení v oblasti sociálního zabezpečení a formuluje jej takto: *Osoby bydlící na území jednoho z členských států, na něž se vztahuje toto Nařízení, podléhají stejným povinnostem a mají prospěch ze stejných dávek podle právních předpisů kteréhokoliv členského státu, jako příslušníci tohoto státu.* Z uvedeného je zřejmé, že relevantní skupinou pro posouzení, zda byl stěžovatelkou při rozhodování o nároku na starobní důchod žalobkyně dodržen princip rovnosti, je v daném případě skupina osob účastných na systémech důchodového zabezpečení zemí Evropské unie. Vyjádřit se k otázkám a) zda je v souladu s takto formulovaným principem rovnosti preferenční zacházení s vybranou skupinou pojištěnců z důvodu jejich českého státního občanství (jehož se domáhá žalobkyně) a naopak b) zda lze jiným pojištěncům, kteří byli účastni důchodového pojištění za srovnatelných podmínek (účast na sociálním zabezpečení bývalé ČSFR do 31. 12. 1992) nárok na dávku nebo úpravu její výše upřít jen z toho důvodu, že české státní občanství nemají c) o jaké ustanovení

Ústavy, Listiny, Nařízení, mezinárodní smlouvy či zákona by se případně mělo takovéto zohledňování státního občanství opírat a d) zda lze na daný případ skutečně aplikovat cit. nálezy Ústavního soudu (ať již je jejich interpretace jakákoliv), když oba se týkaly nároků na dávky vzniklých před 1. 6. 2002, bude následně již úkolem Městského soudu v Praze.

4) Městský soud v Praze zavázal stěžovatelku právním názorem, že má zvýšit žalobkyni přiznaný dílčí starobní důchod tak, aby jeho výše (se započtením slovenského starobního důchodu po přepočtu měnového kursu) odpovídala výši starobního důchodu, která by žalobkyni náležela, pokud by celá doba pojištění byla získána pouze v systému důchodového pojištění České republiky. Přes všechny výtky formulované Nejvyšším správním soudem v předchozí stati ke způsobu, jakým se Městský soud v Praze vypořádal (či spíše nevypořádal) s otázkami podstatnými pro posouzení věci, je z obsahu soudního spisu přeci jen seznatelné (s ohledem na obsah žaloby i odkazy na judikáty obou nejvyšších soudů či nálezy Ústavního soudu, které soud i oba účastníci učinili), že předmětem sporu bylo hodnocení doby pojištění získané žalobkyní do zániku ČSFR, tedy do 31. 12. 1992 pro účely stanovení výše jejího českého starobního důchodu. Městský soud v Praze však uložil stěžovatelce započítat pro tento účel veškerou dobu pojištění, tedy i tu, kterou žalobkyně získala po rozpadu společného státu v době od 1. 1. 1993 do 31. 12. 1993 na území Slovenské republiky. Důvody pro takovýto postup opětovně nejsou v odůvodnění napadeného rozsudku jakkoliv vysvětleny a rozsudek je v této části vysloveného právního názoru zcela nesrozumitelný.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že vzhledem k četnosti a závažnosti jednotlivých pochybení Městského soudu v Praze je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, vzhledem k charakteru těchto pochybení se jedná o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozsudku je vadou řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k níž Nejvyšší správní soud přihlíží dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. z úřední povinnosti. Tato vada také brání Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat napadený rozsudek z hlediska stěžovatelkou uplatněného důvodu kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a vyjádřit se tak přímo k meritu věci. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V něm je jmenovaný soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu výše uvedeným. V novém rozsudku je tedy povinen vypořádat se s otázkami podstatnými pro rozhodnutí ve věci tak, jak je zformuloval Nejvyšší správní soud pod body 1 – 4, a své závěry podrobně odůvodnit. V novém rozsudku rozhodne Městský soud v Praze též o nákladech řízení o kasační stížnosti. S ohledem na rozhodnutí o návrhu samém, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. července 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

